

št. 30/16

Prekrivanje šterntalskega zločina (1)

V devetdesetih letih sem bil na obisku v TGA Kidričevo. Takrat so se pripravljali na novo tehnologijo, pa sem vprašal, ali so pri

izkopih kdaj naleteli na človeške kosti, saj je bilo na tem območju znano povojno taborišče. Še danes vidim, kako so me pogledali in eden od gostiteljev je zagotavljal, da grobišča na tem območju ni. Takoj sem se ugriznil v jezik, da ne bi povedal svoje zgodbe o Šterntalu, kjer sem bil leta 1945 zaprt kot petletni otrok. Tam so ostale kosti moje tete in dvetletnega bratranca. Veliko sem premišljeval o bremenih družbe, saj še po 64 letih ne prizna rešnice. Rusija napada vso Evropo zaradi deklaracije o totalitarnih sistemih 20. stoletja. Italijani pa so prepričali Evropo, da fašizem ne spada v totalitarno družino. V Sloveniji z idejo komunizma še vedno opravičujemo dejanja polstoletne jugodiktature. V tridesetih letih, ko je Stalin dal pobiti na milijone Sovjetov, so se naši revolucionarji v Moskvi učili teorije in prakse stalinizma, zato so še potomci složni pri varovanju revolucionarnih »vrednot«. Prikrivanje zločinov preteklosti je verjetno veliko pripomoglo, da so se morije ponovile na Balkanu in v Čečeniji. Zaradi nepriznanja temne polpretekle zgodovine nas bodo lahko doletele nove katastrofe.

Ob prebiranju zanimivega prispevka zgodovinarja Iva Žajdele v Demokraciji nisem čutil sovraštva do Štorglja. Tako kot je dr. Ljubo Sirc privoščil še dolgo življenje Mitji Ribičiču, tudi jaz želim, da takratni šef Šterntala še dolgo diha morski zrak. Revolucija je res bila zločinska, saj je mladeniču prepustila usodo nemočnih sovražnikov ljudstva. Teto so ubili, ker je bila lastnica posestva, strica z otroki pa izgnali. Da sem leta 1945 izgubil tudi očeta, lastnika posestva, je danes le še boleč spomin. Zavedam se, da moram tudi sam pripomoči, da vsi skupaj premagamo obremenjujočo preteklost. Prvi pogoj pa je, da nehamo zavajati, tajiti in lagati.

Žal imajo dogodki v preteklosti še danes vpliv na vsakdanje življenje ljudi. Diktatura proletariata je sistematično poneumljala državljane preko šolskega sistema do izvajanja številnih proslav. Revolucionarnih zločinov pa niso branili le pedagogi in učitelji, ampak tudi tretja veja

oblasti. Zato ni bil obsojen nobeden od Mačkov ali Ribičičev, ampak se je sodstvo skupaj s tajno policijo dvajset let izživljalo nad »belim« Levstikom, da bi ob njegovi smrti zavrgli obtožbe. Ker imamo predvsem leve tajkune, se jim pred slovenskim sodstvom ni treba skrivati. Tako se razkraja temeljna vrednota človeštva, pravičnost in enakost pred zakonom. Ob takšnem pravosodju je za opozicijo vprašljivo iskanje pravice na sodišču. Imeti morajo res močne argumente, da se prepuščajo »neodvisnemu« sistemu z najnižjo učinkovitostjo v EU. Sedaj je tudi jasno, da sodniki niso stavkali le za višje plače, ampak tudi za ohranjanje pravice soditi počasi v skladu z interesi »napredne« ideologije.

Ernest Pušnik, Hrušica